Kulcslyukon át a menny

Időpont: 1960. november 13. Az egyházi esztendő utolsó előtti vasárnapja,
Reménység vasárnapja
Helyszín: Győr - Nádorváros

Oltári ige: Máté 13,47-50
Igehirdetési alapige: Jel 7,9-17
Énekek: 759; 595

Azután látám, és ímé egy nagy sokaság, a melyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból, és népből és nyelvből; és a királyiszék előtt és a Bárány előtt állnak vala, fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak;

És kiáltanak nagy szóval, mondván: Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé!

Az angyalok pedig mindnyájan a királyiszék, a Vének és a négy lelkes állat körül állnak vala, és a királyiszék előtt arczczal leborulának, és imádák az Istent,

Ezt mondván: Ámen: áldás és dicsőség és bölcseség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké, Ámen.

Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek?

És mondék néki: Uram, te tudod. És monda nékem: Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében.

Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában; és a ki a királyiszékben ül, kiterjeszti sátorát felettök.

Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájok, sem semmi hőség:

Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könyet.

Ima:

Imádunk Téged Isten fia Úr Jézus Krisztus! Ki eljössz egykor dicsőségedben, leülsz királyi székedbe az emberek nagy szétválasztására. Ha akkor azon fordul meg minden, hogy jók vagyunk-e vagy hitványak, akkor jaj nekünk, mert csak a külső sötétségre vettetünk. Csak a Te kegyelmedben van egyetlen reménységünk. Tudjuk, ki voltál és ki vagy most is nekünk. Te is tudod, hogy mi nagyon szeretnénk szeretni Téged s Veled élni itt a földön és odafenn örökkön-örökké.

Ámen.

Az egyházi esztendő vége felé közeledünk s az utolsó előtti vasárnaphoz érkeztünk, mához két hétre már az új egyházi esztendő első vasárnapjára ébredünk. Az egyház az utolsó vasárnapokat szokta – s joggal – felhasználni arra, hogy a gyülekezetet az utolsó dolgokra emlékeztesse. Rá is szorulunk, mert különben édes-keveset szoktunk az utolsó időkre gondolni, vele törődni. A halálra mégcsak gondolunk, ha az élet sorsa – ahogy a világ mondja – vagy Isten, az élet és halál szabados ura, – ahogy mi mondjuk – koporsó és sírhalom mellé állít minket, vagy mi magunkat ér valami szerencsétlenség vagy betegség által meglegyint a halál szele. Ilyenkor mégcsak eszünkbe jut a halál, földi életünk vége, de mennyire kevésbé gondolunk a világ végére, Krisztus visszajövetelére, az ítélet napjára, a nagy döntésre: üdvösségre vagy kárhozatra jutásra.

Szomorúan kell bevallanunk, hogy Isten hívő népe is keveset gondol az utolsó dolgokra. Azt szokták mentségül felhozni, hogy az utolsó idők még nagyon messze vannak, nincs semmi aktualitása az utolsó dolgoknak s így Jézus visszajövetelének gondolata messze kerül az ember gondolatvilágától. Szoktak hivatkozni arra is, hogy Jézus Krisztus maga tiltotta meg, hogy olyan dolgok után kutassunk, melyet Isten a maga hatalmába helyezett, – már pedig az utolsó dolgok ideje ilyen – azonban mindez a kifogás nagyon sántít. Jézus sokkal többször figyelmeztet bennünket az Igében arra: Vigyázzatok! derekaitok legyenek felövezve, lámpásaitok meggyújtva, mert nem tudjátok, hogy mely órában jön vissza az Úr. (Lk 12,35-36).

Azonban még azokat is, akik ezekkel a kérdésekkel foglalkozni szoktak, azokat is legfeljebb csak kíváncsiságból érdekli a kérdés s minden józanság nélkül fantasztikus számolási műveletekkel próbálják kiszámítani az időt, hogy mikor lesz vége e világnak.

Nemrégiben, ez évnek nyarán történt, hogy egy olasz orvos megjövendölte pontosan az évet, hónapot, napot és órát, 1960. június 14-én délután négy órakor, hogy akkor jön vissza Jézus Krisztus s lesz vége a világnak. Mikor elérkezett az a nap, telefon csengett a vatikáni hivatalban. Egy izgatott női hang hívta fel a Vatikánt Görögországból, hogy magától a pápától kapjon felvilágosítást arról, hogy tényleg az nap délután jön-e vissza Jézus Krisztus. A bíboros, aki a telefont felvette, nagyon bölcs feleletet adott: „Asszonyom! Jézus Krisztus visszajövetelének, a világ végének és az ítélet napjának a dátuma azok közé a titkok közé tartozik, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett. Arról még a Fiú sem tud, hát még hogyan tudhatna akkor arról a Fiú földi helytartója? A pápának nincs módja a próféciát sem megerősíteni, sem pedig megcáfolni!” Egészen bizonyos, hogy ennek a szegény asszonynak lelkében arra a gondolatra, hogy közel van Jézus visszajövetele és jön az ítélet, sok minden felfordulhatott. Így van ez mindenkivel, akinek egyszer aktuálissá lesz valamiért az élet-halál, üdvösség-kárhozat nagy kérdése.

Valld be te is testvérem, hogy te magad is keveset gondolsz erre a kérdésre. Ha gondolunk is rá, akkor is csak annyit, hogy odaát van a mennyország, de arra már nem gondolunk, hogy odaát van a nagy megítéltetés, a kárhozat és pokol is. Ha elképzeléseink vannak is a mennyről, akkor is sokszor csak negatíve gondolkodunk róla. Arra gondolunk, hogy mi minden nincs odaát, ami itt van s ami itt van nehézzé teszi az életet. Világos azonban, hogy nem annak kell lenni számunkra a vonzó erőnek, ami nincs ott, hanem annak, ami ott van.

A mai vasárnapra kirendelt szentírási szakaszban János apostol, a mennyei jelenések írója ad egy kis betekintést a mennyek országába. Nem sokat, csak keveset, annyit, amennyit egy gyermekszem kulcslyukon keresztül meg tud látni. Nem sokat láthatunk abból, ami ott vár reánk, hiszen *„ …meg van írva: amit fül nem hallott, szem nem látott, Isten azt készíti az övéi számára.”* (1Kor 2,9). De, amit mi a kulcslyukon keresztül meglátunk a mennyek országából, az maga elég ahhoz, hogy megteljék szívünk hálával, bizakodással és reménységgel s felszáradjon tőle minden könny, ami a temető homokjára hullott.

Hát mi van ott? Mit felel erre a Jelenések könyvének írója?

1. Ott van Krisztus!

Így is mondhatnám: Ott van Isten, de minden hívő számára egészen világos az: Isten Krisztusban jelent meg számunkra és Krisztus nélkül az Isten rettenetes Isten, csak Krisztusban vált Atyánkká. Ha ott ülne trónján Isten és jobbján nem lenne ott Istennek ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit, Jézus Krisztus, az én egyetlen szószólóm, megmentőm és védelmezőm, Akinek vére elfedez engem a megsértett isteni fenség haragja elől, akkor nekem csak azt lehetne mondani és kiáltanom: essetek rám hegyek és rejtsetek el Isten napjának haragja elől! A

Jelenések könyvének írója számára mikor azt mondja: Ott van Jézus Krisztus, akkor úgy van ott, mint a Bárány, mégpedig a megöletett Bárány, kezén, lábán a sebhelyek, melyeket a feltámadás után megmutatott tanítványainak. Az én Megváltóm, a keresztfán én érettem meghalt Krisztus van ott, de nem a szégyenfán, hanem királyi trónuson az Atya jobbján, nem meggyalázva, hanem dicsőítve s az angyalok hatalmas serege ajkán szól a Bárány dicsérete.

Én nem tudom, hogy jelent-e ez neked egyáltalán valamit, csak azt tudom, hogy Jánosnak ez a legfőbb. Azért ír a Jelenések könyvében arról, hogy számára milyen nagy öröm, hogy a mennyországban színről-színre láthatja és imádhatja Jézus Krisztust és zengheti a Bárány dicséretét. És azt is tudom, hogy Luther a maga élesen fogalmazó módján hogyan nyilatkozott a mennyről. Így szólt egyszer: Nekem a menny sem kell Krisztus nélkül! Ha tudnám, hogy Jézus a pokolban van, én is odamennék utána. Nekem ott van a menny, ahol Jézus Krisztus van!

Nemcsak János és Luther látta így a mennyet. Én is bizonyságot tudok tenni arról, hogy nekem micsoda nagy és első dolog az, hogyha Isten kegyelme megbocsátja bűneimet s megnyitja előttem a mennyek országának ajtaját, akkor én ott színről-színre láthatom majd Uramat, Megváltómat, aki megmentette életemet, akinél jobban földi életemben engem senki nem szeretett, akinél nagyobb áldozatot értem senki nem hozott. Mit jelent nekem majd az, hogy leborulhatok előtte, magasztalhatom őt, megfoghatom királyi köntösének szegélyét, mondhatom neki azt, amit a hitetlen Tamás mondott sebei láttán: *„Én Uram és én Istenem!”* (Jn 20,28). Akkor mindaz, amit szívemben gondoltam, érzelmi fellángolásban elképzeltem, szemmel látható, kézzel fogható konkrét valóság lesz számomra!

Még valamit külön kiemel János a mennyből: szolgálhat a Báránynak. *„Ezért vannak az Isten királyiszéke előtt; és szolgálnak neki éjjel és nappal az ő templomában;…”* – mondja a 15. versben. Én is. Oh, milyen nagy dolog, hogy egyszer életemben adhatok valamit az én Uram Jézusomnak, tehát valami konkrét szolgálatot neki.

Oh, hányszor tettem és teszem én itt lábai elé életem rút, fanyar gyümölcseit, de akkor majd színe előtt imádhatom őt és szolgálhatok neki egészen másként, mint itt.

Úgy szeretném, ha ebből a pár dadogó mondatból megértenél valamit abból, hogy mit jelent a megváltottak seregének az: ott van Jézus Krisztus Isten ama Báránya, aki elveszi a világ bűneit s az enyémet is.

2. Ott vannak a szentek!

A Jelenések könyvének írója világosan megmondja azt is, hogy a mennyek országában van egy nagy csapat is. Ott vannak a szentek hatalmas sokasága a mindenféle népből, nemzetségből, igazi világközi hatalmas tábor: fehérek, feketék, sárgák, a legkülönbözőbb nyelven beszélők, férfiak és nők, gyermekek és aggastyánok.

Három csoportra osztja a Jelenések könyvének írója a nagy sokaságot: az angyalok, a vének és a fehér ruhás sereg. Nem tudom gondolsz-e arra, hogy mit jelent látni a most láthatatlan angyalokat? Nem tudom, nem esett-e ki egészen keresztyénségedből az angyalok hite amiatt, hogy az emberek sok dajkamesével fel szokták cicomázni őket. Pedig világos, hogy az angyalok a mennyben élnek, de a földön dolgoznak. Az Úr is beszél az őrzőangyalokról. Nemcsak gyermekeknek van őrzőangyaluk, a felnőtteknek is van.

Nagyon emberi az, amit most mondani fogok nektek, mégis elmondom: nekem olyan nagy öröm lesz, ha majd valaki az angyalok közül hozzám lép és azt fogja mondani nekem: Én voltam Urad parancsának végrehajtója földi életedben. Én vigyáztam rád, mikor szakadék szélén jártál, én ültem a betegágyad mellett, mikor a halállal viaskodtál, én virrasztottam feletted, mikor

álomra hajtottad fejed, hogy gonosz ember vagy egyéb veszedelem ne zavarja nyugalmadat. Én rejtettelek el szárnyaim alá, mikor összedűlt körülötted az egész világ és te megmenekültél, életben maradtál. Én fogtam meg kezedet, mikor jártál a bűn sikamlós útján. Te nem láttál engemet, de én láttalak és ismertelek, mert én voltam a te őrző angyalod. Én nagyon vágyom látni az én angyalomat.

Aztán ott vannak a vének. Titokzatos alakok. János nem magyarázza meg, hogy kik azok, de bizonnyal nem tévedünk, ha azt mondjuk, hogy a vének megtisztelő kategóriájában ott vannak a patriarchák, az apostolok, a reformátorok s ott vannak mindazok, akiket Isten fel tudott használni a lelkek megmentésére, hatalmas nagy dolgokra. Oh milyen csodálatos történeti arcképcsarnok van ott. Te nem vágyódol utána? Én úgy vágyom oda! Tudom, sok gyermekes van abban, amit elképzelek és mondok, de nem tudom el nem mondani. Az én Uram is mondotta: *„Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint gyermek, semmiképpen sem megy be abba."* (Mk 10,15). Mit jelent az én számomra az, hogy ott van Ábrahám, Mózes, Pál, az apostolok, János, Péter, Jakab, azután Luther, Kálvin, Moody és ki tudná felsorolni, ki mindenki más. Mind ott vannak egy szent közösségben s én ebben a csodálatos történelmi galériában az Isten különös kegyelméből leborulhatok az én Uram lábaihoz imádva őt, beszélhetek azokkal, akik nagyok voltak, de kicsinyek tudtak maradni a földön s azért nagyok az Isten országában.

Van az Igében egy furcsa mondat is. Azt olvassuk a 13. versben: *„Akkor felele egy a Vének közül, és monda nékem: Ezek, a kik a fehér ruhákba vannak öltözve, kik és honnét jöttek?"* A vének közül egy valaki odalép Jánoshoz és a fehér ruhás seregre mutatva azt kérdezi: Ezek kik és honnan jöttek? Igen nagy dolog, hogy a vének, Isten emberei szóba állnak velem, kérdeznek s feleletet várnak tőlem, pedig tudják, hogy milyen utolsó senki vagyok hozzájuk képest.

Azután ott van az a nagy fehérruhás sereg. *„Ezek azok, a kik jöttek a nagy nyomorúságból, és megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében."* A nagy sereg tehát a megkegyelmezett bűnösök serege. Nem a jóké, az igazaké a világ értékelése szerint szenteké, hanem a megkegyelmezett bűnösöké. Nincs senki közöttük, aki meg ne járta volna az élet bűnös mélységeit, nincs közöttük egy sem, akinek a világ szennyében be ne szennyeződött volna köntöse, mindenkinek úgy kell megmosódni a Bárány vérében, hogy beléphessen a fehér ruhások seregébe. Megszámlálhatatlan nagy sokaság az.

Vajon, ott vannak-e az enyémek is s ott is az enyémek lesznek-e, akik most hiányoznak közülünk? Nem a kíváncsiság kérdése ez. Minden ember számára, aki szereti azokat, akiknek körében le kell élni életét, súlyos kérdés ez. Ha az Írás határozott feleletet nem is ad e kérdésre, azt világosan megmondja: Jézus Krisztus a családi kötelékeket nem oldotta fel és nem szakítja szét, csak magasabb szférákba emeli. Az a Jézus, aki Jairus leányát visszaadta édesapjának, aki a naini ifjút visszaadta anyjának, hogy legyen kenyérkeresője, aki Lázárt újra odaállította a két bánatos szívű testvér mellé, az a Jézus nem fogja a családi kötelékeket szétválasztani. Feltámadása után Ő is övéihez megy. Az üdvözültek nagy közösségében azonban feloldódik a családi közösség. Ott nem mennek férjhez, sem nem házasodnak az emberek. Máté 22,23-30. Ez az, amit az alatt értek, hogy Jézus a családi kötelékeket nem szakítja szét, csak magasabb szférába helyezi. Nem szűnik meg, csak kibővül. Gondolj arra, hogy Jézus is egyszer, mikor hozzátartozói keresték, azt mondotta rámutatva a körülötte ülő sokaságra: „*aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fitestvérem és nőtestvérem és az én anyám.*" (Mk 3,35).

Persze ez nem jelenti azt, hogy a fehér ruhás seregben mindenki ott lesz. Nem azért, mert bűnös emberek is vannak ezen a világon. E világon senki sem kárhozik el bűnei miatt, aki kimarad, nem a bűne, hanem a hitetlensége miatt marad ki. A Bárány vérében minden bűnnek van bocsánata. *„Ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek"* – mondja az ótestámentomi próféta, Ésaiás. (Ézs 1,18). Tehát csak a hitetlenségünkön és hitünkön múlik, hogy ott leszünk-e a fehér ruhás seregben vagy nem.

Nem a mi dolgunk, hogy ítéletet mondjunk mások felett. Az ítélet az Istené és a Fiúé, a Bárány Jézus Krisztusé. A mi dolgunk csak az, hogy ne felejtsük el: a mieink hitetlensége sokszor nem más, mint a mi hitetlenségünk és rossz példánk következménye s ez alatt nekünk meg kell nagyon alázkodnunk.

3. Ott nincs könny!

„Mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet." – írja János a 17. versben.

Végül még egy negatívumot is meg kell említenem. János hangoztatja könyvében, hogy odaát nincs könny, hogy Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről. Vajon, miért nincs ott könny? Talán azért, mert nincs ott szenvedés? Nem azért! Igaz, hogy ott nincs szenvedés, de azért nincs, mert ott nincs bűn, ott bűnbocsánatot nyert a bűn. Ezért nincs könny.

E földön legritkábban a bűnökért hullanak könnyek. Péternek nagypéntek napján elsírt könnye ritka. Sok mindenért sírnak az emberek, csak bűneik miatt nem szoktak sírni.

Most én nem akarok ellene mondani az Írásnak, – hiába is mondanék ellene, az Írásnak van mindig igaza, – de az én emberi érzésem mégis azt mondja, ha Isten el is töröl minden könnyet a síró emberi szemekből, a mennyek országában mégis lesz könny a szemekben. Sokszor gondolok arra, hogy az igazi, mély öröm nem kacagásban, mosolyban jelentkezik, az igazi öröm könnyet sajtol ki az ember szeméből. Csodálatos, hogy nemcsak keserű könnyek, a fájdalom könnyei vannak, hanem a boldogság, az öröm, a hála könnyei is jelentkeznek. Ha te testvérem boldog örömödben még soha nem sírtál, akkor igazi örömöd még nem is volt neked soha. Én úgy érzem, ha arra gondolok, hogy megkegyelmezett leszek, hogy véglegesen kegyelmet kaptam s fehér ruhában öltözötten ott állok a Bárány előtt és szolgálom Őt, azt a boldogságot és nagy örömöt nem tudom könny nélkül kibírni.

Ezen a napon emlékezik meg az ő kedves halottjáról, szeretett lelkipásztoráról a nádorvárosi gyülekezet. Tíz esztendeje annak, hogy Isten hirtelen hazahívta e templom első szolgáját s én most erről az egész emlékezésről nem akarok többet mondani, mint csak egy idézetet egy énekből. Most nem én mondom, most Ittzés Mihály kérdezi tőled nádorvárosi gyülekezet és kérdezi tőled egyenként személy szerint testvérem régi énekével:

„Mondd, ott lellek-e a forrásnál?
A dicsőség bércfokán?
Vagy te, oh nem szomjúhoznál?
Tiszta boldogság után?"

Felelsz-e reá az ének szavával?:

„Ott, igen, ott lelsz te engem
Az élet forrásainál,
Oh, hogy örvend s vár a lelkem
Ily viszontlátásra már." /Hall. 141./

Ámen.

Ima:

Életnek és halálnak örökös Ura, hálát adunk Neked az életért és azért, hogy megbíztatod az embert azzal, hogy amíg élünk, a kegyelem birodalmában vagyunk. Köszönjük Urunk azokat, akik éltek s akiket már hazahívtál. Hadd köszönjük meg azokat is, akikre való rágondolásnál a bizonytalanság állapotában kell szorongnunk, akikről nem tudjuk Nálad lehetnek-e?

Köszönjük Urunk, mindazokat, akiknek lába nyomán áldás fakadhatott a földön. Köszönjük elsősorban azt, aki e templomban először szolgált Neked és a gyülekezetnek. Köszönjük a felújuló emlékeket, a rája emlékezést. Köszönjük minden mondatát, mely a Te nevedet sugározta bele a lelkünkbe. Köszönjük mindazt az érzést, melyet az ő meleg pásztori szíve ébresztett fel bennünk és minden melódiát, mely az ő lelkéből kelt szárnyra.

Oh kérünk Urunk, áldj meg minden, az utolsó dolgokra való emlékezést. Áldd meg a temetőbejárást, a sírok előtt való megállást, hogy ne legyen szívünk félelmére nézni sírunk fenekére. S adj a szívekbe hő vágyat, hogy egyszer kegyelemből mi is ott lehessünk az élet forrásainál.

Ámen.